

Parashot Achrei Mot-Kedoshim **True Holiness** **Rabbi Shai Finkelstein**

ויקרא פרק יט פסוק ג

אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו וְאֶת־שִׁבְתֵּיתִי תִשְׁמְרוּ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם:

רלב"ג

ציוה במורא ההורים, כי בזה תועלת נפלא לקבל האדם מוסרי התורה. וזה, כי ההורים ייסרו זרעם ויקנו להם המוסר אשר ישמרו בו מהשחית עצמם וזולתם; כי זאת התכונה היא להורים בטבע, לאהבתם זרעם, ולזה ישמרום בכל הפנים שאפשר שלא יזקו מצד רוע מנהגייהם בפעולותיהם, ושלא יזיקו זולתם, לשומרם שלא יזיקום. ועם זה גם כן ייסרום שלא יטו אל רוב המאכל והמשתה, כדי שלא ישחיתו קניניהם. וזה כולו הוא נמשך לכוונת התורה; אמר: 'כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך' (דברים ח, ה). ולזה התחיל שלמה בספר משלי להזהיר על זה המוסר, אמר: 'שמע בני מוסר אביך ואל תטש תורת אמך' (משלי א, ח).

ולהיות מוסר ההורים מיישיר לקיבול מוסר התורה, הפליגה התורה בעונש הבן שלא יקבל מוסר ההורים, כמו שיתבאר בדין בן סורר ומורה. עם שבזאת המצוה תועלת נפלא להיישיר האדם ליראת ה' יתעלה; וזה, שאם צוינו לירא מההורים לפי שכבר היו כליימה להולדתנו, כל שכן שראוי שנרא יותר לאין שיעור מה' יתעלה, שהוא הסיבה האמיתית במציאותנו ובמציאות ההורים.

רש"ר הירש פרק יט פסוק ג

השבת ננקטה כאן כדוגמה לכל התורה כולה; שהרי היא המקור והבסיס של כל הייעוד היהודי; אף היא אות עולם להשלטת רצון ה' על כל מעשינו בתחום הטבע והחברה. כאשר ילד יהודי רואה את הוריו שומרים את השבת, ילמד גם הוא מדוגמת ההורים לשית את עולמו לרגלי ה'; והשמיעה בקול ההורים מביאה לידי שמיעה בקול ה'. כיבוד אב ואם הוא "שבת" חיה לבנים - והשבת היא בבחינת "אב ואם" לכולם. שניהם מחנכים את היהודי לה'. אולם לא נאמר כאן "תירא", "תשמור" בלשון יחיד - כדרך שנאמר בעשרת הדיברות - אלא "תיראו", "תשמרו".

לא היחידים בלבד יקיימו את שני היסודות של תרבות ישראל; אלא כיבוד אב ואם ושבת יטביעו את חותמם על כל האופי הלאומי היהודי. בזכותם ה' יהיה לאלהינו; בהם מתגלה כל כניעתנו לה'. הם הם שני העמודים של קדושת החיים בישראל; וכל עוד שני אלה עומדים על כנם, יש יסוד לעצם יחסנו לה' - וה' אומר: אני ה' אלהיכם. אף הנסיון מלמדנו, כי בנפול אחד משני עמודים אלה גם חברו מט לנפול.

ויקרא פרק יט פסוק ה-ח

וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחֶהוּ: בְּיוֹם זִבְחֲכֶם יֹאכַל וּמִמְחֶרֶת וְהַנּוֹתֵר עַד-יוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּאֵשׁ יִשְׂרָף: וְאִם הָאֶכָּל יֹאכַל בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּגוּל הוּא לֹא יִרְצָה: וְאֶכְלָיו עֲוֹנוֹ יִשָּׂא כִּי-אֶת-קֹדֶשׁ יְהוָה חָלַל וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיהָ:

חזקוני

לרצונכם תזבחהו תנו רצונכם בו שלא תהיו צרי עין במה שתקריבו לפני הקב"ה לפי שיש בני אדם שאינם מקריבים מן הלב אלא מתוך שרואים שאר בני אדם חבריהם עושים ויש להם בשת אם לא יעשו כך.

רש"ר הירש פרק יט פסוק ה

בבואנו להקריב קרבן שלמים - מתוך תחושה של אושר מושלם - אל יהא בלבנו שמץ מחשבה אלילית; אל יעלה על דעתנו לפייס את האל, שעינו צרה באושר האדם; אל נפיש דעתו להשלים עם אושרנו - על - ידי הקרבה אליו מרצון. כי לא ה', אלא אנחנו זקוקים לקרבן.

ביום זבחכם יאכל וגו'. אכן תכלית השחיטה איננה המתה והשמדה, אלא אכילת הקרבן היא מטרה עיקרית של ההקרבה; האכילה בשמחה לפני ה' בחוג המשפחה היא שיא משמעות

הזביחה; ולפיכך יש לשמור על קשר זמנים בין זביחה לבין אכילה; ולא רק הנותר באמת מחוץ לזמן זה, הרי זה טעון שריפה - אלא גם מחשבת חוץ לזמנו פוסלת את הקרבן... מה רבה משמעות סמיכות הפסוקים כאן: בפתח פרשת הקדושה - כמצוותה השלישית - נזכרים השלמים ודיני נותר ופיגול. אכן קדושת החיים בישראל מגנה את השאיפה "להמית את הבשר" כדרך שהיא מגנה את השטופים בהנאת חושים! מורא הורים וקדושת שבת מחנכים לחיי קדושה; הכרת ה' בטהרתה היא נשמת הקדושה; ואילו השלמים הם הפרח של קדושת החיים; שהרי הם מחדירים רוחניות ומוסריות אף בשמחת חיים חושנית; ואף השולחן של שמחת חיי המשפחה נעשה בהם למזבח ה'; ונמצא שגם בשעת הנאתנו ניראה את פני ה'.

Rav on Chumash 19:5

In one section, the Torah writes you must be holy (verse 2) and you shall not steal, nor embezzle (verse 11) and also included the technical requirements concerning the offering of sacrifices. The transition from rules prescribing ethics to those detailing ritual is seamless. Sacredness is not limited to the Temple, where the sacrifices are offered, but also to places where chesed is practiced.